

Chương 289: Giải Đấu Năm Nhất (2) - Khai Màn Vòng Chính (Số từ: 4409)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:49 PM 11/04/2023

Temple tràn ngập người, đến mức khó di chuyển. Tất nhiên, có nhiều sinh viên hơn bình thường, nhưng lượng khách cũng rất lớn.

Mặc dù Temple thường có một bầu không khí yên tĩnh và trang nghiêm, nhưng nhìn thấy nó nhộn nhịp với những người cảm thấy sảng khoái.

Có lẽ do đám đông quá lớn nên có thể nghe thấy một số tiếng ồn ào giữa những cuộc trò chuyện vui vẻ.

Một sinh viên tranh cãi với người qua đường, hoặc một người ngoài cuộc la hét về danh tính của họ trong khi được nhân viên bảo vệ hộ tống ra ngoài. Không thiếu những sự cố trong môi trường nhộn nhịp này.

Scarlett, Ludwig và tôi len qua đám đông để đến đích.

Sân vận động chính của Temple.

Sân vận động hình tròn được sử dụng cho các trận đấu và sự kiện quan trọng.

Sân vận động khá lớn, với sức chứa hơn 30.000 chỗ ngồi.

Đó là nơi được sử dụng cho các sự kiện thể thao quan trọng trong Temple, bao gồm các trận đấu quan trọng như giải đấu hiện tại.

Hôm nay, các trận đấu chính của giải đấu cấp độ sẽ diễn ra tại đây.

Đương nhiên, màn hình lớn đã được chuẩn bị cho khán giả.

Các trận bán kết và chung kết sẽ được tổ chức tại đây vào ngày mai và các trận đấu chính của giải đấu liên khối cũng sẽ diễn ra tại sân vận động này.

Đó là một không gian mà bất kỳ ai tham gia vào các câu lạc bộ thể thao đều có thể đã đến thăm, nhưng rõ ràng là tôi chưa từng đến đây trước đây.

Các học sinh Royal Class đến xem giải đấu sẽ đến muộn hơn, nhưng vì chúng tôi là những người tham gia nên chúng tôi đã đến sớm.

"Có... thật sự rất nhiều người."

Khi Ludwig nhìn chăm chăm vào đám đông tụ tập ở lối vào sân vận động để xem giải đấu, giọng anh nhỏ dần.

"Giải đấu là một trong những sự kiện chính của lễ hội."

-Chờ đã, Scarlett, thế có nghĩa là mọi người đến xem chúng ta sẽ không có chỗ ngồi à?

"Đừng lo, Ludwig. Học sinh Royal Class có thể tham gia với tư cách là người tham dự bổ sung cho tất cả các sự kiện."

Scarlett dường như đã xem xét việc này từ trước và biết khá nhiều về nó. Có vô số đặc quyền dành cho học sinh Royal Class ở Temple.

"À, tôi hiểu rồi. Nhưng 'người tham dự bổ sung' nghĩa là gì? Làm sao mọi người có thể vào khi chỗ ngồi đã đầy?"

"Hãy coi đó là những chỗ ngồi đặc biệt được chỉ định. Cậu có hiểu không nếu tôi nói rằng có những chỗ ngồi không được ngồi bao gồm trong sức chứa chỗ ngồi thông thường? Đó là những gì được phép cho Royal Class."

"À! Tôi hiểu rồi... Có thể không?"

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, một cảm giác "thảm hại" thoáng qua vẻ mặt Scarlett.

Thật sự rất khó để hiểu mọi người...

Tại sao mối quan hệ giữa nữ chính và nhân vật chính lại trở nên như thế này...?

Mặc dù Scarlett không ghét Ludwig, nhưng dường như cô thường xem anh như một 'người bạn hơi kém cỏi'.

Đây cũng sẽ là một phần trong câu chuyện của tôi. Chúng tôi không đi đến lối vào dành cho khán giả mà đến lối vào dành cho nhân viên.

Vì danh tính của những người lọt vào vòng chung kết đã được chia sẻ, tất cả những gì chúng tôi phải làm là gửi giấy tờ tùy thân của mình để được hướng dẫn thẳng đến phòng chờ của các thí sinh bên trong sân vận động.

Phòng chờ của thí sinh rộng rãi, vì khán giả bị nghiêm cấm vào sân vận động lớn.

Bên trong, không chỉ có tiện nghi, mà còn có dụng cụ tập thể dục, các linh mục chuẩn bị cho những vết thương và những người bảo vệ để đảm bảo an toàn.

Có tổng cộng 36 thí sinh lọt vào vòng chính cho mỗi cấp lớp. Với tất cả các lớp được tập hợp lại, tổng số người tham gia đã vượt quá 200. Các phòng riêng biệt đã được chuẩn bị để chứa từng người tham gia.

Chúng tôi được dẫn đến phòng chờ dành cho sinh viên năm nhất.

"Khi tất cả những người lọt vào vòng chính đã đến, chúng tôi sẽ đưa ra hướng dẫn và thông báo. Cho đến lúc đó, các bạn có thể thư giãn trong phòng chờ của riêng mình hoặc trong hội trường." Chúng tôi được yêu cầu hỏi người hướng dẫn nếu chúng tôi cần bất cứ thứ gì, và ba chúng tôi ngồi trong sảnh lúc này.

Ludwig có vẻ bị ấn tượng bởi khu vực chờ dành cho thí sinh tráng lệ, không hề kém cạnh so với ký túc xá Royal Class. Scarlett cũng cảm thấy như vậy.

Một số người tham gia đã đến và đang nghỉ ngơi hoặc chuẩn bị theo cách riêng của họ.

Tuy nhiên, hầu hết trong số họ đều ở một mình.

Họ được chọn từ vô số lớp học ở Temple. Không thể có ba người từ một lớp lọt vào vòng chính, giống như Royal Class.

Vì vậy, mọi người coi nhau là đối thủ và luôn cảnh giác và căng thẳng, bất kể sự thoải mái của chính nơi đó.

Hầu hết họ đều đang chìm trong suy nghĩ, đang thực hiện các bài tập khởi động hoặc tham gia vào một số hình thức rèn luyện tinh thần.

Mặc dù là ở cấp độ học sinh năm nhất cao trung, nhưng nó giống như một trận đấu tuyển chọn đội tuyển quốc gia.

Đó là cuộc thi để xác định thanh niên 17 tuổi khỏe nhất ở Temple. Để phóng đại một chút, đó là một cuộc thi để xác định người mạnh nhất trong nhóm tuổi của họ trên khắp lục địa.

Không có cách nào để không lo lắng.

"Reinhardt! Muốn ăn bánh mì không?"

Tất nhiên, Ludwig, không hề hay biết về những lo lắng đó, đã vui vẻ hỏi và vẫy chiếc bánh mì mà anh ấy đã tìm thấy ở đâu đó.

Scarlett và tôi giao tiếp bằng mắt một cách tự nhiên.

"..."

"..."

Cả hai chúng tôi dường như có những suy nghĩ giống nhau.

Nhưng cậu...

Ban đầu, cậu và cậu ấy...

Không, đừng bận tâm.

"Uh, cho tôi một cái."

"Cái này ngon."

"Ừm, tôi cũng vậy."

Cuối cùng, Scarlett cũng ăn một ít.

-....

Ánh mắt cảnh giác của những người tham gia xung quanh hướng về phía chúng tôi.

Ở một nơi đầy những người đến một mình và coi mọi người xung quanh như kẻ thù, ba người dường như biết rõ về nhau đang tụ tập và ăn bánh mì.

Ba người vào vòng chính dường như đến từ cùng một nơi.

Trong trường hợp đó, chỉ có một khả năng họ có thể nghĩ đến.

Chắc chắn họ sẽ nhận ra rằng chúng tôi là những người thuộc Royal Class.

Thận trọng, thù địch, sợ hãi.

Vô số ánh mắt dán vào chúng tôi.

"Ờ, ừm..."

Chỉ đến lúc đó Ludwig mới có vẻ để ý, liếc nhìn xung quanh, trong khi Scarlett lặng lẽ nhấm nháp miếng bánh mì của mình.

"Các người sao thế? Các người chưa thấy ai ăn bánh mì bao giờ à? Tự mình ăn đi hoặc đừng có nhìn chằm chằm nữa!"

Khó chịu với ánh nhìn của họ, tôi cúi kính với những người xung quanh.

Tuy nhiên, nơi này tràn ngập những người luôn nghĩ rất cao về bản thân họ.

Không giống như những người thiếu kinh nghiệm khác, những người này tự hào về kỹ năng của họ và có lòng tự trọng mạnh mẽ.

"Người vừa nói gì vậy?"

Trong tình huống căng thẳng này, có quá nhiều người sẵn sàng đối đầu với người đã lên tiếng trước. Tôi chống tay lên ghế sofa, mỉm cười với anh chàng đang tiến đến.

Có phải anh chàng đó thực sự là một học sinh cao trung không?

Hình như hắn cao hơn 2 mét?

Tất nhiên, điều đó không làm tôi sợ hãi.

Tôi không biết về những người khác, nhưng đặc biệt là anh chàng này đã lờm chúng tôi với vẻ khinh bỉ.

"Người chưa bao giờ thấy ai đó ăn bánh mì trước đây à? Có gì tuyệt vời về điều đó?"

"Tên này. Người có vẻ không có khí chất của Royal Class, nhưng đừng có nghĩ rằng mình sẽ tự động giành chiến thắng vì không có Orbis Class."

Khi bầu không khí trở nên chua chát, Ludwig bước vào.

"À, haha. Reinhardt. Sao đột nhiên cậu lại thế này? Bình tĩnh nào. Uh, tôi xin lỗi. Bạn tôi hơi nhạy cảm."

"..."

"..."

Anh chàng nhìn qua lại giữa Ludwig và tôi, và tôi lờm lại hắn.

"Người là ai, và thuộc bảng nào trong sự kiện chính?"

"Bảng A Reinhardt."

"May mắn cho người. Ta cũng ở Bảng A."

Với một nụ cười toe toét, hắn ta bẻ khớp ngón tay như muốn nói rằng mình sẽ cho tôi một bài học.

"Có gì tốt về điều đó?"

Tôi cười khúc khích, nhìn thấy phản ứng của hắn.

"Đó không phải là một điều tốt cho người."

Tại sao nó lại tốt khi người sắp thua?

Tôi không hiểu.

Cuối cùng, sau trận chiến căng thẳng, anh chàng lạ mặt lùi lại và một giọng nói vang lên từ phía sau.

"...Người đi đâu cũng gặp rắc rối."

"...Ah, người."

"Đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện, nhưng có vẻ như người nhớ khuôn mặt của ta sao?"

Tất nhiên tôi nhớ.

Mặc dù chúng tôi không nói chuyện với nhau nhưng tôi vẫn nhớ khuôn mặt của hắn. Scarlett và Ludwig nghiêng đầu khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên.

"Tuy nhiên, đoán là người không biết tên ta. Ta là Grayden Amorel."

Grayden đưa tay về phía tôi. Không có sự thù địch trong cử chỉ đó.

"Ừm... Đã lâu không gặp."

Grayden là người đã mất đặc quyền vào lớp đặc biệt vì sự ồn ào mà tôi đã gây ra, vì vậy tôi cảm thấy hơi tiếc cho hắn.

Grayden Amorel ngồi trên ghế sofa đối diện với tôi.
"Tôi đã từng học Orbis Class năm nhất, nhưng giờ nó đã biến mất."

Nghe Grayden nói, Scarlett và Ludwig dường như hiểu tại sao chúng tôi tụ tập ở đây, vẻ mặt của họ gợi lên một khoảnh khắc "aha".

Grayden Amorel dường như không có bất kỳ thù địch đặc biệt nào với tôi. Xét cho cùng, việc Lint vạch trần các hành động của Rilka Aaron không phải là việc anh ta làm một mình; toàn bộ Orbis Class năm nhất đã đồng ý với nó.

Grayden được biết đến là người có tính cách lạnh lùng, nhưng việc hắn bắt chuyện và đề nghị bắt tay cho thấy có điều gì đó đã thay đổi trong tên này.

Tôi không chắc chính xác sự thay đổi đó là gì.

"Tôi nghĩ cậu sẽ tham gia giải đấu."

"...Thật ư?"

"Tôi không biết lý do chính xác, nhưng tôi chỉ có cảm giác đó."

Grayden cười khúc khích trước trò đùa của Ludwig về chiếc bánh mì mà anh đã mời.

"VẬY, TẤT CẢ HỌC SINH NĂM NHẤT ĐÃ PHÂN TÁN?"

"Phải, nhưng vì chúng tôi vẫn đang ở Temple, không phải là chúng tôi không thể gặp nhau nếu muốn."

Các học sinh Năm nhất của Orbis Class đã phân tán vào các lớp học bình thường.

Tuy nhiên, có vẻ như Glayden Amorel đã chủ động thành lập một câu lạc bộ thông qua hội học sinh để duy trì sự tập hợp của các cựu học sinh năm nhất của Orbis Class. Rốt cuộc, một câu lạc bộ là một tập hợp bất kể giai cấp.

Cùng chia sẻ những khó khăn, mối quan hệ của họ không thể dễ dàng cắt đứt.

Thậm chí không cần tôi hỏi, Grayden nói rằng Rilka Aaron đang làm rất tốt. Hắn nói đùa rằng cô ấy đang trải qua giai đoạn phát triển chiều cao muộn, và mặc dù có vẻ như cô ấy đang cao hơn, nhưng thực tế, cô ấy không hề cao lên chút nào.

"Tôi nghĩ thật may mắn khi mọi thứ lại diễn ra theo cách này. Thành thật mà nói, nó giống như địa ngục vậy."

Mặc dù Orbis Class đã biến mất, nhưng có vẻ như họ đang làm rất tốt.

Kỳ lạ thay, điều này đã cho tôi một số thoải mái.

Trong khi tất cả những vấn đề mà tôi gây ra đã dẫn đến vô số thay đổi và tai nạn, có vẻ như đã có một số thay đổi tích cực ở đâu đó.

Glaiden Amorel ở bảng D.

Bốn người chúng tôi tập hợp ở đây là những ứng cử viên nặng ký nhất cho chức vô địch.

Đây không phải là cuộc gặp gỡ đầu tiên của tôi với Glaiden Amorel, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi trò chuyện.

Tuy nhiên, có vẻ như rõ ràng là anh ta có thiện chí nào đó đối với tôi.

"Tất nhiên, tôi không có ý định thua cuộc, Reinhardt."

Điều đó đang được nói, cuộc thi vẫn là một cuộc thi.

Cả anh ấy và chúng tôi đều biết điều đó.

"Tại sân vận động chính của Temple, phép thuật bảo vệ và kết giới mạnh mẽ đã được thiết lập. Điều này cho phép một vài sự kiện đặc biệt diễn ra ở đây."

"Mỗi thí sinh tham gia giải đấu chính sẽ phải chịu phép thuật bảo vệ mạnh mẽ."

"Từ giờ trở đi, các trận chiến mà các bạn tham gia sẽ không còn ở dạng đấu tay đôi nữa. Nếu các bạn rơi vào tình huống có thể bị thương nặng, phép thuật bảo vệ mạnh mẽ và phép thuật triệu hồi sẽ kích hoạt, đưa các bạn đến nơi an toàn. Tất nhiên, điều này sẽ được tính là một trận thua."

"Tóm lại, dù các bạn có cố gắng thế nào, đối thủ của các bạn sẽ không bị thương nặng hoặc bị giết. Đây là lý do tại sao Giải đấu Temple tạo ra một môi trường 'rất gần với thực chiến', cho phép người tham gia phát huy hết khả năng của mình."

"Mặc dù đây là lời giải thích, nhưng điều tôi muốn nói rất đơn giản."

"Hãy coi đây là một trận chiến thực sự và sử dụng mọi cách có thể để đạt được chiến thắng. Không có gì gọi là gian lận cả."

"Tất nhiên, có thể có những vết thương như bầm tím hoặc gãy tay chân. Tuy nhiên, miễn là vết thương có thể được điều trị sau đó thì sẽ không dẫn đến thua cuộc. Vì vậy, hãy nhớ rằng các bạn sẽ không bị coi là bị đánh bại chỉ bằng cách ăn một một cú đấm."

36 thí sinh năm nhất im lặng lắng nghe lời giải thích.

Điều này hoàn toàn khác với vô số trận đấu tay đôi giữa tôi và Ellen.

Ngay cả khi họ tấn công với ý định giết người, phép thuật bảo vệ và kết giới trong sân vận động, cùng với nhiều biện pháp an toàn được áp dụng cho những người tham gia, đảm bảo an toàn tối đa.

Đó là lý do tại sao họ có thể chiến đấu với nỗ lực cao nhất của mình. Họ có thể thể hiện vai trò khán giả vốn có của mình và đẩy khả năng chiến đấu của những người tham gia đến giới hạn.

Rốt cuộc, đó là một cảnh tượng của trận chiến.

Mục đích là để hiển thị các trận chiến được đẩy đến cực điểm và cho thấy Đế chế đã nuôi dưỡng loại quái vật nào.

Sự căng thẳng tràn ngập trên khuôn mặt của mọi người, và ngay cả Ludvig thường thoải mái dường như cũng bị choáng váng bởi thực tế rằng giải đấu chính sắp bắt đầu.

"Khi các bạn được gọi, xin vui lòng sẵn sàng."

—Giải đấu lần thứ 36.

Hôm nay, họ phải xác định những người chiến thắng trong nhóm của vòng chính.

"Bảng A, trận đầu tiên. Royal Class Năm nhất A-11, Reinhardt. Dalron Class Năm nhất C-2, Rageres. Hãy chuẩn bị."

Tôi đã kết thúc trận đấu đầu tiên của giải đấu năm nhất, và tất cả các giải đấu lễ hội sau đó.

Như người ta vẫn nói, không có gì tuyệt vời hơn một cảnh tượng cháy nổ hoặc chiến đấu.

—Sân vận động chính Temple.

Với sức chứa 30.000 chỗ ngồi.

Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không lo lắng khi thấy nó bị chiếm đóng hoàn toàn, nhưng tôi đã lo lắng.

Chà, đó chỉ là một cuộc chiến giữa những đứa trẻ, phải không? Cho dù giải đấu từ năm nhất đến năm sáu kéo dài suốt đêm nay, làm sao có thể có nhiều người tụ tập như vậy? Thậm chí có người không ngồi được vào ghế phải đứng xem?

Điều này có thực sự thú vị không?

Ah.

Lúc đó tôi mới thực sự nhận ra rằng, thế giới này dù có tiên tiến đến đâu cũng không có sự hiện diện của các phương tiện thông tin đại chúng như TV, Smartphone hay internet.

Trong một thế giới hiếm khi có hoạt động giải trí kích thích, ngay cả việc xem trẻ em, những tài năng được Đế quốc nuôi dưỡng, tham gia vào các trận đấu kiếm cũng là một cảnh tượng phi thường theo tiêu chuẩn của chúng.

Trên các màn hình lớn được lắp đặt khắp Sân vận động chính Temple, khuôn mặt của tôi và đối thủ của tôi lần lượt xuất hiện.

-Ooooh

...Tiếng reo hò kỳ lạ từ khán giả khi khuôn mặt của tôi xuất hiện.

Cái này.

Nó cảm thấy kỳ lạ.

Trong số vô số người ngồi kín chỗ, tôi cố nhìn xem có gương mặt quen thuộc nào không, nhưng có quá nhiều người không thể nhận ra.

Mọi người đang nhìn tôi.

Tôi cảm thấy kỳ lạ khi tìm kiếm một người đã đến gặp tôi.

Có lẽ là không.

Mọi người đều bận cả.

Nhưng thật kỳ lạ.

Trong đám đông hàng vạn người, lẽ ra không thể tìm thấy.

Thật kỳ lạ...

Xa xa, tôi nhìn thấy một cô gái tóc đen với vẻ mặt điềm tĩnh.

Đó là Ellen.

Ellen đang nhìn tôi.

Bên cạnh cô là Liana, Cliffman và Harriet.

Và thậm chí cả Olivia Lanze, người mà mối quan hệ chắc chắn là tồi tệ.

-"Reinhardt của em là đỉnh nhất! Đẹp trai quá! Kyaaaaa!"

Và bên cạnh họ, những người Class B cũng ở đó.

Charlotte đang lặng lẽ mỉm cười với tôi. Cô ấy không nói gì, nhưng rõ ràng là cô ấy đang cổ vũ tôi.

Và tất nhiên, Saviolin Tana ngồi cạnh cô ấy, có lẽ vì lý do an ninh. Cô đang ngồi khoanh tay, lặng lẽ nhìn tôi.

Nhìn thấy họ, một nụ cười vô tình nở trên khuôn mặt tôi.

-Phải.

Tôi có thể thấy miệng của Ellen hình thành các từ.

-Th, Th... Thắng! Thắng!

Harriet vùng vẫy nhưng vẫn dùng tay thối kèn và hét lên.

Không chỉ Harriet mà các thành viên câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật và cả Redina cũng đến.

-Kouhai! Cố lên!

Cái gì? Tôi nghĩ rằng tất cả họ sẽ quá bận rộn để đến.

Nhưng họ đều ở đây.

Ngay cả Ellen và Olivia, những người không hợp nhau, đang ngồi cạnh nhau, cố gắng giữ khoảng cách một chút.

Mọi người đã được tập hợp.

“Ohhhhh”

Thứ tôi cầm trên tay không phải là kiếm tập mà là kiếm thật.

Tôi được yêu cầu chọn một vũ khí phù hợp với mình, vì vậy tôi đã chọn một thanh trường kiếm có

cùng tỷ lệ trọng lượng với thanh tôi đã sử dụng ở Darklands.

Đối thủ của tôi cũng được trang bị một thanh trường kiếm.

-Bây giờ, Lễ hội Temple lớn được chờ đợi từ lâu! Giải đấu bảng A năm nhất! Trận đấu đầu tiên sẽ bắt đầu ngay bây giờ!

-Woooooooo!

Với tiếng hét của MC và tiếng reo hò như sấm.

Phải.

Vì đây là trận đấu đầu tiên, tôi nên thể hiện điều gì đó thú vị.

Tôi xin lỗi đối thủ của tôi.

Tôi phải cho bạn bè của tôi, những người đã đến đây giữa lịch trình bận rộn của họ, những gì tôi đã làm trong năm qua, phải không?

Tôi tin.

Tôi sử dụng [Tăng Cường sức mạnh ma thuật].

*Kurung!

Một sức mạnh bùng nổ dâng trào, và ngọn lửa xanh phun ra từ cơ thể tôi. Nghe thấy tiếng cổ vũ ngày càng lớn hơn và thấy đối thủ của tôi chùn bước.

Tôi đã thêm sự nhanh nhẹn, sức mạnh nổi bật và sự cứng rắn.

[Tự đề xuất], [Tăng Cường sức mạnh ma thuật].

Với tất cả những điều này được kết hợp,

"Tôi sẽ thắng."

Thêm sức mạnh của [Linh Ngôn] nữa,

Tôi tiến lên một bước.

Chỉ với một bước duy nhất.

*Kwoong!

"!!!"

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi đã ở ngay trước mặt đối thủ của mình.

Chiến thắng.

Tôi không mong muốn gì khác.

-Wowwwwwww!

"...Chúng ta có thực sự cần phải đến và xem cái này không?"

Harriet làu bàu, có vẻ không hài lòng giữa những tiếng reo hò.

Trận đấu thứ ba của bảng D năm nhất vừa kết thúc. Trận đấu có Reinhardt, người mà họ đến xem, kết thúc sau chưa đầy năm giây.

Vẫn còn nhiều thời gian cho đến trận đấu tiếp theo của Reinhardt.

Sau trận chung kết năm nhất, trận chung kết năm thứ hai sẽ bắt đầu.

Dù không cần thiết phải xem hết 36 trận đấu cho từng năm, nhưng những trận đấu của Reinhardt dường như sẽ kết thúc trong chớp mắt.

Vì vậy, khi khán giả theo dõi trận đấu của Reinhardt, họ không khỏi choáng ngợp nhưng cũng bối rối.

Đợi đã, cái gì? Phản ứng của họ là nó rất ấn tượng nhưng bằng cách nào đó không mấy ấn tượng.

Về mặt phấn khích, xem một trận đấu mà ai đó vừa chiến đấu một cách tuyệt vọng vừa lăn lộn sẽ thú vị hơn.

Trớ trêu thay, họ đến để xem trận đấu của Reinhardt, nhưng bản thân Reinhardt lại chẳng có gì nhiều để xem.

Cả Ellen và Harriet đều bận rộn. Tuy nhiên, cuối cùng họ đã quyết định đến đây sau khi cân nhắc rất nhiều.

Olivia Lanze, người mà họ gặp phải giữa chừng, miễn cưỡng tham gia cùng họ trong khi tỏ ra không hài lòng.

Lý do rất đơn giản.

'Nếu chúng ta ở cùng nhau, Reinhardt sẽ tìm thấy chúng ta dễ dàng hơn.'

Nếu họ đang ngồi một mình trong khán giả, Reinhardt có thể không tìm thấy họ.

Nhưng nếu họ đang ngồi với bạn bè, Reinhardt sẽ tìm thấy họ dễ dàng hơn. Thật vậy, Reinhardt đã tìm được chúng.

Khi Reinhardt thắng trận đầu tiên với cách biệt áp đảo, Olivia là người duy nhất hét lên trong tâm trạng bối rối, hét lên: "Đưa anh ấy ra! Đưa anh ấy ra với emmmmm!" gây ra một tình huống khó xử khi mọi người xung quanh nhìn chăm chăm vào cô.

Trận đấu tiếp theo của Reinhardt sẽ bắt đầu sau khi tất cả các trận đấu ở vòng 36 đội ở bảng D kết thúc.

Harriet lặng lẽ nhìn Ellen.

Harriet đã nghĩ rằng Ellen có thể tham gia Giải đấu liên khối nhưng thật ngạc nhiên, thay vào đó, Ellen lại tham gia Miss Temple.

"À... Khi nào thì đến lượt Reinhardt? Tôi không đến để xem cái này... Này, khi nào thì đến lượt Reinhardt? Kiểm tra lịch trình đi."

"Cô nên tự mình kiểm tra đi, senpai."

"Kouhai thì nên nghe lời Senpai!"

"...Reinhardt không thích những người nói những điều như vậy. Ồ, tôi đoán là cô không biết điều đó."

"Cô, cô... sao cũng được. Bỏ nó đi."

Trước mặt Reinhardt, cô ấy cư xử như một thiên thần. Olivia sẵn sàng trao mọi thứ cho Reinhardt, nhưng cô ấy lại tỏ ra thô lỗ với tất cả những người thân thiết với anh ấy.

Tính cách ngày càng quanh co và vặn vẹo của Thánh nữ Eredian.

—Olivia Lanze.

Cả Ellen và Harriet đều muốn đánh bại cô ấy, mặc dù họ đang tham gia các cuộc thi khác nhau.

Họ có thể giành chiến thắng?

Trái ngược với những lo lắng của họ, Olivia Lanze đã hành động như thể họ thậm chí không đáng để quan tâm. Không, cô ấy cố tình phớt lờ họ và cố gắng khiêu khích họ.

"Ugh, chán quá! Mang Reinhardt đến đâyyyyy!"

"Làm ơn, chỉ cần im lặng."

Khi Olivia bắt đầu gây chuyện, Ellen nhú mày và lườm cô ấy.

"Cái gì? Cô muốn ra ngoài đó với tôi ngay bây giờ và có một trận đấu sự kiện? Mọi người sẽ thực sự thích nó!"

"Không phải ở đó, ngay tại đây, ngay bây giờ."

"Chúng ta có nên không?! Cho tôi xem nào? Hả?"

"Đừng sao chép Reinhardt nếu điều đó làm phiền cô."

Hơn nữa, tính cách của Ellen cũng trở nên kỳ lạ mỗi khi gặp Olivia.

—Ellen, Olivia Lanze.

Nếu hai người đó làm mưa làm gió trên đấu trường, tất cả các trận đấu sau đó sẽ không thể thu hút được sự quan tâm của khán giả chút nào.

"Hai người, xin dừng tay..."

Harriet cảm thấy đau đầu khi chỉ nhìn hai người họ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading